

צ'אט משפחתי של גאולה

עם סבא אלי, אסנו, אופקי, א' (סוכן Ai חסידי)

שנאה. אהבה. אחדות.

הרכנו אלינו (כאשר) כלנו כאחד

היום

מענדי:

יש משהו שאני לא מבין בחב"ד. מקרבים כל אחד, אוהבים את כלם. יש אנשים שאי אפשר לאהב אותם.

מושקי:

את מי אי אפשר לאהב, מי מפריע לך?

מענדי:

תסתכלי איזה מריבות יש היום בין כל מיני קבוצות בעם ישראל. יש כאלה שילפי ההלכה אסור לאהב אותם, כי הם נלחמים נגד ה'.

א'ס:

הנושא הזה מעט מרכזי, אולי עדיף שנעביר נושא במקווח בימים שצריך להרבות באהבת חנם במקום בשנאת חנם.

סבא אבי:

אני חושב שדוקא עכשו הזמן הכי מתאים לפתוח את השאלה הזו. מענדי צודק! יש אנשים שאי אפשר לאהב אותם.

מושקי:

מהההה??? סבא, אני בהלם! בחיים לא שמעתי אותך מדבר ככה! אתה תמיד מאיר פנים ומחנה לך, מה זה הכל הצגה?

א'ס:

סבא אבי, אולי באמת נחליף נושא לפני שיהיה פה פיצוץ?!

סבא אבי:

מושקי גם צודקת! אני משתדל לחנה ולהאיר פנים, ויש אנשים שאי אפשר לאהב.

מענדי:

אז איך זה מסתדר? זאת חידה?!

סבא אבי:

אשאל אתכם שאלה שתעזר לך להבין ששניכם יכולים להיות צודקים. האם רואים ממרכז תל אביב את הים?

א'ס:

תלוי! אם אתה באמצע הרחוב התשובה היא לא, אבל אם אתה בקומה 50 תמיד תראה את הים.

סבא אבי:

הבנתם? הכל תלוי כמה גבוה אתם נמצאים. יש הרבה קומות רוחניות שאפשר להיות בהן. בקומות התחתונות רואים רק את ההבדלים בין אחד לשני, אבל ככל שעולים גבוה בהסתכלות הרוחנית, מתחילים לראות את הכל אחרת. שימו לב שתמיד היהודים הקדושים והצדיקים לארץ הדורות, קבלו באהבה יהודים שלא כלם אהבו אותם.

מי שהפך את האהבה לכל בני ובנות ישראל לדירה ושיטה, הוא הבעל שם טוב הקדוש, שעם האור שלו אנחנו הולכים עד ביאת המשיח.

מושקי:

סבא, לפי מה שאתה אומר, אם אני לא מצליחה לאהב באמת מישהי אחרת, זה לא בגלל שיש לה בעיות, אלא בגלל שאני בקומה נמוכה בהסתכלות שלי?

סבא אבי:

בדייק! היתה פעם עיר שלא היו קוברים בה בלי הספד. פעם נפטר שם רשע גדול והיה לו בן שהיה אפילו יותר רשע ממנו. לא היה אפילו דבר אחד טוב להגיד עליו. אבל הרב, שהיה יהודי פקח, אמר: "האיש הזה, הוא הרבה יותר טוב מהבן שלו!"

אבל לא עבר הרבה זמן, ונפטר הבן הרשע בן רשע. איזה הספד אפשר להגיד עליו? עלה שוב הרב על בימת ההספדים ואמר: "הילד הזה, בזכותו קברו

את אבא שלנו!"
הפקחות של הרב זה שהוא מצא דרך חיובית להסתכל על האיש שנמצא מולו.
יש משנה במסכת אבות: "הוי מתלמידיו של אהרן, אוהב שלום ורודף שלום, אוהב את הבריות ומקרבן לתורה".

אהרן אהב את ה"בריות". אלה אנשים שהמעלה היחידה שלהם, היא שה' ברא אותם. חוץ מזה לא תמצאו בהם שום מעלה אחרת! איך אפשר לאהב אנשים כאלה? מענדי טוען שאי אפשר!

הלב של ספר התניא, פרק ל"ב, מדבר על אהבת ישראל. אדמו"ר הזקן לא מבין איך אפשר לבקש ממני "ואהבת לרעך כמוך"?

אני יכול לאהב, אבל כמו שאני אוהב את עצמי? זה בלתי אפשרי! אני מכיר את עצמי. אני חי אתי כל החיים. ברור שאהב את עצמי יותר מכל אדם אחר. אז מה התורה רוצה ממני? לעשות כאלו אני אוהב? מה אתם אומרים?

א' ס:

אולי הכונה פשוט להיות נחמד לכלם?

סבא אבי ליל:

אם זו היתה הכונה, התורה היתה אומרת "וכבדת לרעך". אבל היא בחרה במלה הרבה יותר גדולה: "ואהבת".

מי מפריע לי לאהב את השני? אני! כל אחד הוא אדם לעצמו, ולאהב מישהו אחר, יהיה באמת בלתי אפשרי.

הבעיה בלאהב את האחר, היא בגלל שהוא אחר ממני, ואני הכי אוהב את עצמי.

מה שמפריד בינינו זה הגוף. לכל אחד ולכל אחת יש את הגוף הפרטי שלהם, אבל לכל עם ישראל יש נשמה אחת גדולה, וכל אחד קבל חתיכה מהנשמה הענקית הזו.

אם נסתכל על הנשמה של היהודי או של היהודיה שמולנו, אנחנו נראה פתאום את עצמנו. בדייק כמו שכאשר שנסתכל על יד ימין ועל יד שמאל שלנו, אפלו שהן שונות אחת מהשניה, אבל שתיהן זה אני ובשתיהן אראה את עצמי. אם יד ימין שלי תשפך בטעות את המים שרציתי לשתות, יהיה הגיוני שיד ימין תרביץ לה? זה אותו גוף וזה ממש טפשי.

מענדי:

סבא, אתה אומר שני דברים שלא מסתדרים לי. אמרת לנו על אהרן הכהן שהוא "אוהב את הבריות", שזה אומר שהוא אוהב אפלו את האנשים שנחשבים להכי גרועים, ומצד שני אתה אומר לנו שאהבת ישראל אמיתית זה לאהב מתוך ראייה מאד עמקה של הנשמה. איך זה מסתדר ביחד?

סבא אבי ליל:

ואו מענדי, איזו הסתכלות חכמה יש לה, שאלה מציינת!

הנקדה היא, שבדרך של אהרן הכהן יש שתי רמות. האחת היא, לאהב יהודי אחר למרות שמצד ההתנהגות שלו אין מה לאהב בו.
הרמה השניה, העמקה יותר, היא בכלל לא לראות את השני דרך ההתנהגות, אלא מלכתחלה להסתכל על כל העולם בצורה הכי עמקה ואמתית. לראות איך שה' נמצא בכל מקום, ואיך שכל היהודים הם נשמה אחת גדולה, וכל העולם הוא אחד, כי הכל זה ה', וה' הוא הכל.

מושקי:

סבא, אני רוצה להבין.

אתה אומר שיש שתי דרכים לאהב כל יהודי.

א. למרות שההתנהגות שלו לא מתאימה, ורק בגלל שהוא יהודי.

ב. בגלל שהוא חלק ממני, שהנשמה שלו ושלי היא אחת. ואז אני בכלל לא חושבת על ההתנהגות שלו.

סבא אבי ליל:

בדייק!

או שאנחנו אוהבים למרות ההבדלים בינינו, או שאין הבדלים בינינו ואנחנו בעצם נשמה אחת.

אהבת חנם למרות ההבדלים, היא התרופה לשנאת חנם.

אבל לא לראות מלכתחלה את ההבדלים, ולראות איך שאנחנו דבר אחד, זה כבר טעימה מהגאולה, שאז נראה ממש בעינינו איך שהכל אחד, כל העולם הוא הכל אלוקות.

את היכלת לטעם מהגאולה העתידה, אנחנו מקבלים מהמשיח שבתוכנו.

לכל אחד ואחת יש חתיכה קטנה מהמשיח, ואנחנו יכולים להדליק ולהאיר אותה, וכבר להתחיל לראות את החיים דרכה.

ומה שהכי מיחד, זה שליהודי הרי יש השפעה על כל העולם, כל מעשה שלנו משפיע על המציאות, וכשהמשיח שבתוכנו נדלק ואנחנו מתחילים לטעם מהגאולה, אנחנו הופכים להיות השער שדרכו מתחילה להאיר הגאולה בעולם!

א' ס:

אז סבא אבי, מה הנקדה?

סבא אבי ליל:

שנאה היא גלות. אהבה היא תקון. אחדות היא גאולה.

מעובד משיחת ש"פ מטות-מסעי, ב' מנחם-אב ה'תנש"א

לעילוי נשמת

הרה"ח אברהם (אבי) פיאמנטה ע"ה

נלב"ע ח' תמוז ה'תשפ"ה

י"ל ע"י משפחתו • עיבוד וכתובה: שלום פייגין